

den danske Krone ved en Stabilisering f. Eks. sættes lig 75 gamle Guldøre, vil dette betyde, at Værdien af Nationalbankens Guldbeholdning øges med en Trediedel. Hidtil har man ganske naturligt fulgt den Fremgangsmaade at opføre Guldbeholdningen i gamle Kroner, medens de Sedler, for hvilke Guldet tjener som Dækning, staar væsentlig under Guldpariteten; ogsaa dette Moment synes mig at tale for, at man allerede nu meget vel kunde disponere over en Del af Guldet for saaledes at skaffe sig fremmed Valuta. Imidlertid vil det selvsagt ikke være noget overvættets stort Beløb, der ad denne Vej kan fremskaffes, og man kan derfor heller ikke forvente ved Hjælp heraf at undgaa Overgangsbesværlighederne ved den frie Valuta-Noterings Indførelse, om man — hvad næppe vilde være tilraadeligt — allerede paa dette Tidspunkt satte den saaledes vundne Valuta-reserve ind.

Selv om da de fremmede Valutakurser meget vel i Overgangstiden kan springe i Vejret, maa jeg dog mene, at Nationalbanken gennem den antydede Politik før eller senere vil kunne skaffe sig et Hold i Markedet. Hvornaar dette vil kunne ske, og hvor vanskeligt det muligt vil falde Banken, maa i høj Grad afhænge af, i hvilket Omfang en saadan midlertidig Nedgang i den danske Kronens Værdi vil kunne foranledige Udlandet til ved Hjemtrækning af Tilgodehavender etc. at stille Krav om dansk Valuta; men om Størrelsen af saadanne eventuelle Krav kan en udenforstaaende ikke dømme. At en midlertidig Stigning i de fremmede Valutakurser vil kunne virke generende for det indenlandske Næringsliv, er ligeledes klart, selv om det maa erkendes, at den næppe vil kunne faa varig Indflydelse paa Kronens Fremtid, idet det indenlandske Prisniveau sikkert i alt væsentligt vil lades uberørt deraf.

Af det her sagte vil det imidlertid fremgaa, at man ved en eventuel Indførelse af fri Valuta-Notering under en anden Form end den nuværende kommer til at tage Stilling til Kronens internationale Værdi. Medens i Øjeblikket Kursen omkring den gamle Sterlingparitet synes fastsat af Handelsministeren i Forbindelse med Rigsdagens Valuta-Udvalg, maa Nationalbanken ogsaa under den nye Politik, den maa slaa ind paa, have klar Besked om, hvor Kronen skal holdes. Tænker man sig i Overensstemmelse med det foran anførte, at Udstedelsen af Valuta-Attester for Fremtiden begrænses saaledes, at der fremkommer et Overskud af fremmed Valuta, maa Nationalbanken kræve Oplysning om, til hvilken Kurs disse udenlandske Tilgodehavender skal opkøbes. Den Pris, Nationalbanken da køber Valuta til, maa blive Kronens internationale Værdi. Saa længe Kronen ikke er knyttet til Guldet, og derfor ikke har en fast international Værdi, som Nationalbanken er pligtig at opretholde, maa Afgørelsen af, hvor Kronen skal holdes, ligge hos Regering og Rigsdag. Ved at lade Valuta-Kurserne fremgaa af en „fri Notering“ undgaar man saaledes ikke, at Statsmagten under Papirfod maa tage Stilling til Kronens Værdi. De Bebrejdelser, der for en halv Snes Aar siden rettedes mod de ansvarlige Myndigheder, gik jo netop ud paa, at disse tillod Nationalbanken paa egen Haand at raade over Landets Pengevæsen og dermed bestemme vor Valutas Værdi; dette satte sig Spor i, at, da Nationalbanken i September Maaned i Fjor fritoges for at indløse sine Sedler med Guld, var man fra alle Sider klar over, at man ikke igen kunde overlade til Nationalbanken selv at bestemme Retningslinierne for Landets Pengepolitik, og man traf da den naturlige Ordning, at Banken maatte forpligte sig til at handle i Overensstemmelse med den kgl. Bankkommissær med Hensyn til sin Handel med Valuta og de dermed i Forbindelse staaende Forhold, saa længe Guldfoden var suspenderet. Hermed sagdes det klart, at det er Statsmyndighederne, som maa træffe Bestemmelse om, hvor Kronen skal ligge, og det bliver Nationalbankens Opgave gennem de Midler, der til enhver Tid stilles til dens Raadighed (Valuta-Attester etc.) at holde den paabudte Kronekurs.